

appeared. Such were the savings and loan associations, which from the 60s of the XIX century began to play a role in lending to residents of Ukrainian villages. The study of the historical experience of the functioning of such societies is not only purely scientific but also practical for the current state of the agricultural sector of Ukraine's economy, because the need for available credit resources has not disappeared. By their nature, savings and loan associations, the basic principles of which were once substantiated by the famous German cooperator of the mid-nineteenth century Hermann Schulze-Delitzsch, were public organizations, where the principle of voluntariness in their creation was strictly adhered to. On the territory of Dnieper Ukraine, the principles of operation were regulated by the «Model Statute of the Savings and Loan Society». Since the publication in 1871 of this statute throughout the empire, including its Ukrainian lands, the number of such societies has grown steadily, reaching in 1910 360 organizations. As of January 1, 1915, the Savings and Loan Societies of only one, Poltava Province, issued 37,442 loans totaling 32,172,212 rubles. The fact that such a loan is important for agricultural producers of Poltava region speaks for itself. Of the total loan amount mentioned above, 26 % of the funds received were spent on the purchase of working cattle; 14% – for the purchase of land; 5.6 % – land lease; 11 % – handicrafts. Thus, loans in such companies were used mainly for economic needs with not so significant interest rates on loans, which ranged from 8-10 %, while the interest of rural moneylenders on loans was never less than 15 %, and sometimes even reached astronomical 100 %.

Thus, such small loans as savings and loan companies were quite common in the economic life of Ukraine «era of free enterprise», the financial resources of which were used by hundreds of thousands of peasants and burghers, which gives grounds to conclude that the restoration of their functioning in modern Ukrainian realities.

Keywords: *Russian Empire, Ukraine, savings and loan companies, credit.*

УДК 341.4 + 341.215.4

DOI: 10.31733/2078-3566-2022-3-70-79

Тетяна СИРОЇД®

доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний університет
імені В. Н. Каразіна, м. Харків, Україна)

СМЕРТНА КАРА: МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ СТАНДАРТИ ЗАСТОСУВАННЯ І ПРАВА ЛЮДИНИ

У статті проаналізовано положення міжнародних універсальних і спеціальних актів, прийнятих під егідою ООН, регіональних міжнародно-правових актів Ради Європи, Європейського Союзу, ОБСЄ, Організації Американських Держав, що містять стандарти застосування смертної кари і гарантують дотримання прав обвинувачених (засуджених) осіб. Наведено практику Європейського суду з прав людини щодо гарантування прав осіб, засуджених до страти. Керуючись нормами міжнародного гуманітарного права, зосереджено увагу на питанні застосування смертної кари за правопорушення, пов'язані зі збройним конфліктом.

Констатовано, що міжнародним співтовариством ухвалено низку правових актів, що містять стандарти застосування смертної кари, основним посилом яких є заборона такого виду покарання і що така заборона корелює з нормами, які гарантують дотримання прав людини обвинувачених (засуджених) осіб. Зазначено, що норми міжнародного гуманітарного права гарантують військовополоненим особам дотримання загальних стандартів призначення смертної кари і поведінки з ними. Крім того, норми МГП, як і універсальні та регіональні міжнародні акти загального і спеціального характеру, також містять заборону щодо застосування смертного вироку стосовно вразливих категорій осіб (жінки, неповнолітні особи).

Ключові слова: *винна особа, вразливі категорії, покарання, права людини, правопорушення, смертна кара, стандарти.*

Постановка проблеми. Смертна кара посідає особливе місце серед покарань, адже право на життя є нормою *ius cogens* і перебуває під захистом міжнародних та регіональних договорів, звичаєвого міжнародного права і національних правових

© Т. Сироїд, 2022

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-8165-4078>

syroid02@gmail.com

систем, тому наявність смертної кари є ймовірніше винятком, аніж усталеною практикою. Такими винятками є статuti Нюрнберзького (ст. 27) і Токійського трибуналів (ст. 16) [1], які на практиці застосували цю норму. Наприклад, у Нюрнберзі з 22 підсудних 12 були засуджені до смертної кари через повішення [2], Токійським трибуналом до страти через повішення було засуджено 7 японських військових злочинців. На підтвердження винятку з правил треба навести твердження професора Фульвіо Паломбіно щодо Нюрнберзького трибуналу, який зазначив, що, по-перше, історичні події, що призвели до заснування цього трибуналу, нав'яли ідею про те, що головна мета полягала в тому, щоб вивести з ладу всіх, хто відповідає за злочини нацистів. По-друге, що важливіше, міжнародний захист прав людини на той час був дуже обмеженим [3].

Однак треба констатувати, що в XXI столітті у національному законодавстві держав наявні норми і практика застосування смертної кари, зокрема і в законодавстві держав-членів ОБСЄ – Республіці Білорусь (с. 28–32), США (с. 35–39) [4]. Наявною, на жаль, є практика застосування страти до неповнолітніх, наприклад, в Ісламській Республіці Іран, Саудівській Аравії (п. 77, 78) [5].

Вищезазначене свідчить про актуальність вибраної теми дослідження, її значущість для розвитку міжнародного кримінального права, зокрема в аспекті дотримання стандартів застосування смертної кари і мінімальних стандартів поведіння з особами, засудженими до страти.

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Треба зазначити, що окремі аспекти означеної проблематики, зокрема теоретичні питання щодо права на життя, види покарань у міжнародному кримінальному праві, цілі винесення покарання за злочини скоєні під час Другої світової війни, загальні стандарти дотримання прав осіб, які скоїли злочин тощо, висвітлено в роботах таких вітчизняних і закордонних науковців, як: М. Даннер, І. Дахова, Л. Заблоцька, А. Федорова, Л. Фоміна, Фульвіо Марія Паломбіно, Д. Харріс, М. Шабас тощо. Водночас означена тематика потребує подальшого дослідження з урахуванням сучасних реалій.

Мета статті: аналіз положень наявних міжнародно-правових норм щодо застосування смертної кари, яка безпосередньо пов'язана з основним правом людини – правом на життя; актуалізацію питання скасування смертної кари; гарантування прав людини, зокрема стандартів поведіння з обвинуваченими (засудженими) щодо яких винесено смертні вирок.

Виклад основного матеріалу. Треба вказати, що основоположні акти в галузі прав людини гарантують право на життя і акцентують на забороні смертної кари. Зокрема, Загальна декларація прав людини зазначає, що кожна людина має право на життя, на свободу і на особисту недоторканність (ст. 3) [6]. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 р. (далі – МПГПП) акцентує на тому, що право на життя – це невід'ємне право кожної людини, яке охороняється законом і що ніхто не може бути свавільно позбавлений життя (ст. 6) [7]. Другий Факультативний протокол до МПГПП покладає на держав-учасниць зобов'язання щодо вжиття всіх необхідних заходів для скасування смертної кари в межах своєї юрисдикції [8].

Конвенція про права дитини 1989 р. зобов'язує держави-учасниці забезпечити, щоб ... смертна кара, довічне тюремне ув'язнення, які не передбачають можливості звільнення, не призначалися за злочини, вчинені особами, що не досягли 18 років (ст. 37 (а)) [9].

Слід зауважити, що в означених актах заборона смертної кари є вагомим свідченням бажаності її скасування і, практично, наявності імперативної норми щодо незастосування страти, за будь-яких обставин, щодо осіб, молодших за вісімнадцять років і вагітних жінок.

Комітет ООН з прав людини у Зауваженні загального порядку № 6 зазначив, що право на життя як основоположне право, відступ від якого не допускається навіть під час надзвичайного стану в державі, за якого існування нації знаходиться під загрозою... Право на життя є правом, яке неможливо тлумачити вузько. Хоча з положень ст. 6 МПГПП випливає, що держави-учасниці не зобов'язані повністю відмінити смертну кару, тим паче вони зобов'язані обмежувати застосування або призначення цього покарання і, зокрема, відмінити його в усіх випадках, за винятком «найтяжчих злочинів». Держави зобов'язані вивчити питання про перегляд свого кримінального законодавства з цього питання [10].

На міжнародному універсальному рівні ухвалено й низку спеціалізованих актів у цій сфері, серед яких треба вказати такі: резолюція 2857 (XXVI) Генеральної Асамблеї від 20 грудня 1971 р. «Смертна кара», резолюція 1984/50 ЕКОСОП від 25 травня 1984 р. Заходи, що гарантують захист прав тих, хто засуджений до страти, резолюція 1989/64 ЕКОСОП від 24 травня 1989 р. Здійснення заходів, що гарантують захист прав тих, кому загрожує смертна кара, резолюція 1996/15 ЕКОСОП від 23 липня 1996 р. Принципи ефективного попередження і розслідування незаконних, довільних та сумарних страт тощо.

Тож основні положення резолюції 2857 (XXVI) Генеральної Асамблеї від 20 грудня 1971 р. Смертна кара зводяться до такого: у країнах, які не скасували страти, смертний вирок може бути винесений лише за найсерйозніші злочини, склад яких обмежується навмисними злочинами зі смертельними наслідками або іншими надзвичайно тяжкими наслідками; смертний вирок може бути винесений лише відповідно до чинного законодавства, яке діє на момент скоєння злочину. Заслуговує на увагу норма, відповідно до якої, якщо після скоєння злочину було внесено зміни до законодавства, що пом'якшують караність діяння, вони мають зворотню силу; смертний вирок не виноситься за злочин, скоєний особами, які на момент його скоєння не досягли 18 років; вагітних жінок, породіль і неосудних осіб. Смертний вирок може бути винесений лише в тому випадку, якщо винність особи, звинуваченої у скоєнні злочину, встановлена на основі чітких і переконливих доказів, що не залишають можливості для іншого тлумачення фактів; смертний вирок може бути виконаний лише відповідно до остаточного судового рішення, винесеного компетентним судом після завершення судового процесу, під час якого надаються всі можливі гарантії забезпечення справедливого судового розгляду [11].

Резолюція 1984/50 ЕКОСОП від 25 травня 1984 р. «Заходи, що гарантують захист прав тих, хто засуджений до страти», передбачає, що в країнах, які не скасували смертну кару, найвища міра покарання може бути призначена лише за найтяжчі злочини при тому розумінні, що їх обсяг не повинен виходити за межі умисних злочинів, що спричинили смерть або інші особливо тяжкі наслідки. Смертна кара може бути призначена тільки за злочин, за який законом передбачена смертна кара на момент його скоєння.

Смертна кара може бути призначена лише тоді, коли вина обвинуваченого заснована на чітких і переконливих доказах, що не залишають місця для альтернативного пояснення фактів. Вона може бути виконана лише на підставі остаточного вироку, винесеного компетентним судом після судового розгляду, який забезпечує всі можливі гарантії для справедливого судового розгляду. Документ передбачає право засудженої особи на подання апеляції до суду вищої юрисдикції з метою помилування чи пом'якшення вироку. Резолюція містить заборону застосування смертної кари під час очікування апеляційної або іншої процедури оскарження або іншого розгляду, пов'язаного з помилуванням або пом'якшенням вироку. Резолюція акцентує на тому, що у випадку застосування смертної кари вона повинна виконуватись таким чином, щоб заподіяти якнайменше страждань.

Документ забороняє застосування смертної кари щодо осіб, які не досягли на момент скоєння злочину вісімнадцятирічного віку, вагітних жінок, породіль і неосудних осіб [12].

Резолюція 1989/64 ЕКОСОП від 24 травня 1989 р. «Здійснення заходів, що гарантують захист прав тих, кому загрожує смертна кара», рекомендує державам-членам вжити заходів для подальшого зміцнення захисту прав тих, кому загрожує смертна кара, залежно від обставин, шляхом: забезпечення особливого захисту тих, кому висунуті звинувачення у злочинах, за які передбачено страту, шляхом надання часу та можливостей для підготовки до захисту в суді, включно з відповідною допомогою адвоката на всіх етапах судового розгляду; прийняття норм про обов'язкове оскарження або перегляд вироку в усіх випадках скоєння злочинів, що тягнуть за собою смертну кару, включно з положенням про помилування; скасування смертної кари для розумово відсталих осіб або осіб з виключно обмеженими розумовими здібностями на стадії ухвалення вироку або його виконання. Резолюція вперше на міжнародному універсальному рівні рекомендувала державам встановити максимальний вік, після досягнення якого особа не може бути засуджена до страти або страчена [13]. До ухвалення цього документа норма щодо заборони і застосування смертної кари стосовно

літніх людей вперше була закріплена в Американській конвенції про права людини, в якій зазначено, що «смертні вироки не повинні виноситися щодо осіб, які на момент скоєння злочину не досягли 18 років або були старші 70 років» (ст. 4 (5)) [14].

На виконання резолюції 1989/64 ЕКОСОП деякі держави-члени ООН надали інформацію щодо встановлення вікових меж застосування смертної кари так: в Монголії до страти не можуть бути засуджені чоловіки віком від 60 років; в Білорусі вікова межа становить 65 років; в Японії, згідно з поданою інформацією, максимальний вік не встановлено (п. 85) [5]. До інших країн і територій, що повідомили про наявність верхніх вікових меж на винесення смертних вироків, входять: Тайвань, провінція Китаю (80 років), Судан (70 років), Казахстан (65 років), Гватемала (60 років) [15].

Принципи ефективного попередження та розслідування позаконних, свавільних і сумарних страт (резолюція 1989/65 ЕКОСОП від 24 травня 1989 р.) покладають зобов'язання на уряди щодо законодавчого встановлення заборони на всі незаконні, свавільні і сумарні страти та забезпечують, щоб такі страти визнавалися злочинами відповідно до їх кримінального законодавства та за їх вчинення передбачалися належні заходи покарання, які враховують серйозність таких злочинів. Документом зазначено, що виняткові обставини, у тому числі стан війни або загроза війни, внутрішня політична нестабільність або будь-які інші надзвичайні ситуації в державах, не можуть бути підставою для таких страт. Такі страти не проводяться за жодних обставин, включаючи, зокрема, ситуації, пов'язані з внутрішнім збройним конфліктом, надмірним чи незаконним застосуванням сили державною посадовою особою чи іншим особою, яка діє в офіційній якості, або особою, яка діє за підбурюванням або за явної або мовчазної згоди такої особи, та ситуації, коли смерть настає під час утримання під вартою. Ця заборона має переважну силу перед ухвалами, що видаються виконавчою владою (п. 1) [16].

Резолюція 1996/15 ЕКОСОП від 23 липня 1996 р. «Заходи, що гарантують захист прав тих, кому загрожує смертна кара» закликає держави-члени, в яких смертна кара не скасована: ефективно здійснювати заходи, що гарантують захист прав тих, кому загрожує смертна кара, відповідно до яких встановлюється, що смертний вирок може бути винесений лише за найсерйозніші злочини; причому передбачається, що їхній склад обмежується навмисними злочинами зі смертельними наслідками або іншими надзвичайно тяжкими наслідками; забезпечити, щоб кожному обвинуваченому, якому загрожує смертна кара, надавалися всі гарантії справедливого судового розгляду, передбачені відповідними міжнародними актами; забезпечувати, щоб обвинувачені, які недостатньо розуміють мову, що використовується у суді, отримували шляхом синхронного або письмового перекладу повну інформацію про всі звинувачення, що висувуються ним і про зміст відповідних показань свідків у суді. Документ містить заклик до держав-членів, в яких може виконуватися смертний вирок, забезпечувати достатній час для підготовки апеляцій до суду вищої інстанції та завершення апеляційних процедур, а також для подання клопотань про помилування з метою ефективного застосування правил, що гарантують захист прав тих, кому загрожує смертна кара; забезпечити, щоб посадові особи, які беруть участь в ухваленні рішень про страту, були повністю поінформовані про стан розгляду апеляцій і прохань про помилування конкретного засудженого. Документ наголошує на ефективному застосовуванні мінімальних стандартних правил поведінки з ув'язненими, щоб звести до мінімуму страждання ув'язнених щодо яких винесено смертний вирок і не допускати збільшення таких страждань [17].

Суттєве значення має прийняття Міннесотського протоколу 2016 р., що має на меті захист права на життя і вдосконалення механізмів правосуддя, підзвітності та здійснення права на правовий захист шляхом заохочення ефективного розслідування випадків імовірно незаконного позбавлення життя або передбачуваних насильницьких зникнень. Протоколом встановлюються загальні стандарти здійснення розслідування випадків імовірно незаконного позбавлення життя або передбачуваних насильницьких зникнень і міститься загальний звід принципів та керівних вказівок для держав, а також для установ і окремих осіб, які беруть участь у проведенні розслідувань.

Міннесотський протокол застосовується до розслідування всіх випадків «імовірно незаконного позбавлення життя» та *mutatis mutandis* до передбачуваних насильницьких зникнень. Для цілей Протоколу це переважно включає ситуації, в яких: а) смерть могла настати внаслідок дій або бездіяльності держави, її органів чи агентів або може іншим чином приписуватися державі, порушуючи її обов'язок дотримуватися права на життя.

Це включає, наприклад, усі випадки смерті, можливо, заподіяної співробітниками органів правопорядку або іншими агентами держави; випадки смерті, заподіяної воєнізованими угрупованнями, загонами ополчення або «ескадронами смерті», які підозрюються в діях під керівництвом або з дозволу чи мовчазної згоди держави; випадки смерті людей внаслідок дій приватних військових чи охоронних сил, які здійснюють державні функції; б) смерть настала під час затримання чи ув'язнення особи державою, її органами або агентами. Це включає, наприклад, усі випадки смерті осіб, які утримуються в тюрмах, в інших (офіційних або інших) місцях утримання під вартою та інших об'єктах, де держава здійснює підвищений контроль за їхнім життям; с) смерть настала, коли держава могла не виконати своїх зобов'язань щодо захисту життя. Означене включає, наприклад, будь-яку ситуацію, в якій держава не виявила належної обачності щодо захисту особи або осіб від прогнозованих зовнішніх загроз або насильства з боку недержавних суб'єктів. Документ покладає зобов'язання на держави розслідувати будь-який випадок смерті за підозрілих обставин, навіть якщо відсутні будь-які припущення чи підозри щодо заподіяння цієї смерті державою або її протизаконної бездіяльності щодо запобігання таких випадків [18].

Право на життя гарантовано й регіональними міжнародними актами, зокрема Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. (ст. 2) [19]. Протоколом № 6 до Конвенції 1950 р., який стосується скасування смертної кари зазначено, що держава може передбачити у своєму законодавстві смертну кару за дії, вчинені під час війни або неминучої загрози війни; подібне покарання застосовується тільки у встановлених законом випадках і відповідно до його положень. При цьому держава зобов'язана повідомляти Генерального секретаря Ради Європи щодо відповідних положень національного законодавства [20].

Протокол № 13 до Конвенції 1950 р., який стосується скасування смертної кари за будь-яких обставин закріплює, що відхилення від положень Протоколу на підставі ст. 15 Конвенції (Відступ від зобов'язань під час надзвичайної ситуації) не допускаються [21].

Треба вказати, що Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р., як і вищезначені міжнародні універсальні акти, містить низку гарантій обвинувачених осіб, серед яких: заборона катування або нелюдського чи такого, що принижує гідність, поводження або покарання (ст. 3), право на свободу та особисту недоторканність (ст. 5), право на справедливий суд (ст. 6), визнання винних і покарання на підставі закону (ст. 7) тощо і забезпечує їх дотримання в практичній площині, підтвердженням чого слугує практика Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ). Зокрема, ЄСПЛ ухвалив шість рішень проти України, які стосувалися умов утримання в місцях позбавлення волі засуджених до смертної кари, яка була замінена на довічне ув'язнення. У своєму рішенні ЄСПЛ констатував значну кількість порушень. Основні порушення стосувалися статті 3 Конвенції про захист прав і основоположних свобод людини, яка забороняє тортури та нелюдське ставлення, а також статті 8 Конвенції, що гарантує право засуджених на повагу до їхнього приватного та сімейного життя. У деяких випадках Суд встановив порушення статті 9 Конвенції, що передбачає свободу совісті та релігії [22].

Питання заборони застосування смертної кари та дотримання прав людини є обговорюваним і на рівні Європейського Союзу. Хартія фундаментальних прав ЄС зазначає, що право на життя є невід'ємним правом кожної людини і ніхто не може бути засуджений до страти або страчений (ст. 2) [23]. Прихильність ЄС щодо скасування смертної кари в усьому світі підкреслено й у Стратегічних рамках і плані дій Європейського Союзу щодо прав людини і демократії 2012 р. в якому зазначено, що смертна кара і тортури є серйозними порушеннями прав людини та людської гідності і що справедливе та неупереджене відправлення правосуддя має важливе значення для захисту прав людини (ст. 3) [24].

У Керівних принципах, що визначають політику ЄС у питанні смертної кари, 2013 р. зазначено, що Європейський Союз іде шляхом загального скасування смертної кари в усіх державах-членах; у тих державах-членах, де ще вона є, ЄС намагатиметься сприяти запровадженню мораторію на її застосування з метою подальшого скасування; закликає до поступового обмеження цієї міри покарання, в тому числі внаслідок зменшення кількості правопорушень, за скоєння яких застосовуватиметься смертна кара і виступає за те, щоб її застосування здійснювалося з дотриманням мінімальних стандартів, викладених у Керівних принципах. ЄС вимагатиме достовірної інформації

щодо застосування смертної кари, кількості засуджених до смертної кари, кількості проведених страт, кількості поданих апеляцій про відміну смертної кари тощо, з метою проведення моніторингу та вироблення рекомендацій відповідним державам (с. 68) [25].

В актах ОБСЄ акцентовано на зобов'язаннях держав обмінюватися інформацією в межах Конференції з людського виміру щодо питання скасування смертної кари і продовжувати розгляд цього питання; надавати громадськості інформацію щодо застосування смертної кари; сприяти діяльності неурядових організацій з питання смертної кари [26].

Вельми актуальним є питання застосування смертної кари під час збройного конфлікту. Як зазначено вище, у вказаних міжнародних актах з прав людини містяться винятки у такому випадку із загальних правил. Будь-який збройний конфлікт являє собою загрозу для життя людей, тому значна частина норм міжнародного гуманітарного права (далі – МГП) покликана забезпечити захист життя, зокрема життя людей, які не беруть або перестали брати участь у воєнних діях. Наприклад, заборонено посягання на життя і фізичну недоторканність, зокрема, будь-які види вбивства, каліцтва, жорстоке поводження, тортури і катування; взяття заручників; посягання на людську гідність, зокрема, образливе і принизливе поводження; засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного належним чином створеним судом, за наявності судових гарантій, визнаних необхідними цивілізованими націями (ст. 3 Женевської конвенції III [27], ст. 4 Додаткового протоколу II) [28].

Водночас МГП не передбачає захист життя комбатантів, які беруть участь у військових діях (Статус комбатантів і військовополонених – розд. II. Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) [29]). Необхідно також наголосити, що МГП накладає обмеження на застосування смертної кари. Відповідно до ст. 101 означеної Женевської конвенції III «у разі винесення військовополоненому смертного вироку останній виконується не раніше, ніж після закінчення шестимісячного терміну з дня отримання державою-покровителькою за вказаною нею адресою докладного повідомлення Генеральному секретареві». Відповідно до ст. 107 інформація про будь-який вирок, винесений військовополоненому, негайно доводиться до відома держави-покровительці у вигляді короткого повідомлення, в якому також зазначають, чи має військовополонений право подавати апеляційну або касаційну скаргу на винесений йому вирок або звертатися з проханням про перегляд справи. Таку ж інформацію надсилають відповідному представнику військовополонених і самому військовополоненому мовою, яку він розуміє, якщо вирок не було оголошено в його присутності. Держава, що тримає в полоні, також негайно повідомляє державі-покровительці про рішення військовополоненого скористатися своїм правом на апеляцію чи відмовитися від нього.

Крім того, у випадку, коли військовополоненого засуджено або коли судом першої інстанції його засуджено до смертної кари, держава, що тримає в полоні, якомога швидше надсилає державі-покровительці детальне повідомлення, яке містить: точний текст вироку; короткий звіт про попереднє слідство та про слухання справи, в якому, зокрема, наголошують на елементах обвинувачення і захисту; повідомлення, у відповідних випадках, про місце відбування покарання. Повідомлення надсилається державі-покровительці на адресу, яку вона попередньо повідомила державі, що тримає в полоні.

МГП забороняє застосування смертної кари за правопорушення, пов'язані зі збройним конфліктом, щодо вагітних жінок або матерів малолітніх дітей, від яких такі діти залежать. Смертний вирок за такі правопорушення не виконується щодо таких жінок і щодо осіб, які не досягли вісімнадцятирічного віку на той час, коли це правопорушення було скоєно (ст. 75 п. 3, ст. 76 п. 5 Додаткового протоколу I; ст. 6 п. 4 Додаткового протоколу II).

Висновки. Зважаючи на вищезначене, треба констатувати, що застосування смертної кари є актуальним і обговорюваним питанням, оскільки воно тісно пов'язане з правом на життя, яке, як зазначено вище, є нормою *jus cogens* і перебуває під захистом міжнародного і національного права. Міжнародно-правові акти універсального і регіонального характеру акцентують на забороні смертної кари і поступовій відмові від її застосування; застосуванні альтернативних мір покарання, зокрема довгостроковому та довічному ув'язненні з дотриманням основних прав людини; імперативній забороні

застосування смертної кари щодо певної категорії осіб, зокрема вразливих (неповнолітні, вагітні жінки, породілі), і заборони її застосування до осіб похилого віку, психічно хворих та розумово відсталих осіб або осіб з надзвичайно обмеженими розумовими здібностями; проведенні ретельного розслідування кожної справи для унеможливлення випадків імовірно незаконного позбавлення життя; дотримання правил поведінки з особами, щодо яких винесено смертний вирок, з метою зведення до мінімуму збільшення таких страждань.

Нагальним є питання застосування смертної кари за правопорушення, пов'язані зі збройним конфліктом. У цьому зв'язку треба вказати, що незважаючи на ступінь вини та передбачувану міру покарання за скоєний злочин, норми міжнародного гуманітарного права гарантують військовополоненим особам дотримання судових гарантій обвинувачених осіб, зокрема: право на розгляд справи належним чином створеним судом, право на захист, на правову допомогу, право на апеляцію. Крім того, норми МГП також містять загальну заборону щодо застосування смертного вироку стосовно вагітних жінок або матерів малолітніх дітей, від яких такі діти залежать, і осіб, які не досягли вісімнадцятирічного віку на час скоєння правопорушення. Означене положення є «захисною» нормою для вразливих категорій осіб від страти.

Список використаних джерел

1. Сыроед Т. Л. Международное уголовно-процессуальное право: документы и комментарии. Харьков : ПРОМЕТЕЙ-ПРЕС, 2007. 588 с.
2. Nürnberg trials. URL: <https://www.britannica.com/event/Nurnberg-trials>.
3. Fulvio Maria Palombin. Cumulation of offences and purposes of sentencing in international criminal law: A troublesome inheritance of the Second World War. URL: <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2351667416300348#bbib8>.
4. Смертная казнь в регионе ОБСЕ 2014 г. URL: <https://www.osce.org/files/f/documents/6/c/131956.pdf>.
5. Смертная казнь и применение мер, гарантирующих защиту прав тех, кому грозит смертная казнь. Доклад Генерального секретаря. URL: https://www.unodc.org/documents/commissions/CCPCJ/CCPCJ_Sessions/CCPCJ_19/E-2010-10/E-2010-10_R.pdf.
6. Загальна декларація прав людини. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text.
7. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 р. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_043#Text.
8. Second Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights, aiming at the abolition of the death penalty. URL: <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/second-optional-protocol-international-covenant-civil-and>.
9. Convention on the Rights of the Child. URL: <https://www.ohchr.org/en/professionalinterest/pages/crc.aspx>.
10. CCPR General Comment No. 14: Article 6 (Right to Life) Nuclear Weapons and the Right to Life. URL : <https://www.refworld.org/docid/453883f911.html>.
11. Capital punishment (General Assembly resolution 2857 (XXVI) of 20 December 1971. URL : https://www.unodc.org/documents/commissions/CCPCJ/Crime_Resolutions/1970-1979/1971/General_Assembly_Resolution-2857-XXVI.pdf.
12. Safeguards guaranteeing protection of the rights of those facing the death penalty. Economic and Social Council resolution 1984/50. URL: <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/safeguards-guaranteeing-protection-rights-those-facing-death>.
13. Implementation of the safeguards guaranteeing protection of the rights of those facing the death penalty. URL: https://www.unodc.org/documents/commissions/CCPCJ/Crime_Resolutions/1980-1989/1989/ECOSOC/Resolution_1989-64.pdf.
14. American Convention on Human Rights: «Pact of San José, Costa Rica». Signed at San José, Costa Rica, on 22 November 1969. URL: <https://treaties.un.org/doc/publication/unts/volume%201144/volume-1144-i-17955-english.pdf>.
15. Roger Hood and Carolyn Hoyle, The Death Penalty: A Worldwide Perspective, 4th ed., (Oxford: Oxford University Press, 27 March 2008), p. 194.
16. Principles on the Effective Prevention and Investigation of Extra-legal, Arbitrary and Summary Executions Recommended by Economic and Social Council resolution 1989/65 of 24 May 1989 1. URL: <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/ProfessionalInterest/executions.pdf>.
17. 1996/15. Safeguards guaranteeing protection of the rights of those facing the death penalty. URL: <https://www.un.org/ecosoc/sites/www.un.org.ecosoc/files/documents/2020/resolution-1996-15.pdf>
18. The Minnesota Protocol on the investigation of potentially unlawful death (2016). URL : <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Publications/MinnesotaProtocol.pdf>.
19. European Convention on Human Rights. URL : https://www.echr.coe.int/Documents/Convention_ENG.pdf.

20. Protocol № 6 to the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms concerning the abolition of the death penalty. URL : <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/rms/090000168007952b>.

21. Protocol №. 13 to the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, concerning the abolition of the death penalty in all circumstances. URL : <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/187>.

22. Справи «Полторацький проти України» (Заява № 11551/13). URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_g38#Text; «Кузнецов проти України» (Заява №39042/97). URL: <https://ips.ligazakon.net/document/SO0651>; «Назаренко проти України» (Заява № 39483/98). URL: <http://eurocourt.in.ua/Article.asp?AIdx=594>; «Данькевич проти України» (Заява № 40679/98). URL: <http://eurocourt.in.ua/Article.asp?AIdx=680>; «Алієв проти України» (Заява № 41220/98). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_202#Text; «Хохліч проти України» (41707/98). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_112#Text.

23. Charter of Fundamental Rights of the European Union. URL : https://www.europarl.europa.eu/charter/pdf/text_en.pdf.

24. EU Strategic Framework and Action Plan on Human Rights and Democracy. URL : https://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/foraff/131181.pdf.

25. EU Guidelines on death penalty. URL : https://www.ceas.europa.eu/sites/default/files/guidelines_death_penalty_st08416_en.pdf.

26. Сироїд Т. Л., Фоміна Л. О. Міжнародний захист прав людини : навч. посіб. Харків : Право, 2019. С. 68. 310 с.

27. Geneva Convention relative to the Treatment of Prisoners of War . URL : <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/geneva-convention-relative-treatment-prisoners-war>.

28. Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and Relating to the Protection of Victims of Non-International Armed Conflicts (Protocol II). URL : <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/protocol-additional-geneva-conventions-12-august-1949-and-0>.

29. Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and relating to the Protection of Victims of International Armed Conflicts (Protocol I). URL : <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/protocol-additional-geneva-conventions-12-august-1949-and>.

Надійшла до редакції 29.07.2022

References

1. Syroyed T. L. Mezhdunarodnoye ugovovno-processualnoye pravo: dokumenty i kommentarii [International criminal procedure law: documents and comments]. Kharkiv : PROMETEJ-PRES, 2007. 588 p. [in Rus.].

2. Nürnberg trials. URL: <https://www.britannica.com/event/Nurnberg-trials>.

3. Fulvio Maria Palombin. Cumulation of offences and purposes of sentencing in international criminal law: A troublesome inheritance of the Second World War. URL : <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2351667416300348#bbib8>

4. Smertnaya kazn v regione OBSE 2014 g. [The Death Penalty in the OSCE Region 2014]. URL : <https://www.osce.org/files/f/documents/6/c/131956.pdf> [in Rus.].

5. Smertnaya kazn i primenenie mer, garantiruyushih zashitu prav teh, komu grozit smertnaya kazn. Doklad Generalnogo sekretarya [The death penalty and the application of measures guaranteeing the protection of the rights of those facing the death penalty. Report of the Secretary General]. URL : https://www.unodc.org/documents/commissions/CCPCJ/CCPCJ_Sessions/CCPCJ_19/E-2010-10/E-2010-10_R.pdf [in Rus.].

6. Zahalna deklaratsiia prav liudyny [Universal Declaration of Human Rights]. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text [in Ukr.].

7. Mizhnarodnyi pakt pro hromadianski i politychni prava 1966 r. [International Covenant on Civil and Political Rights of 1966]. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_043#Text [in Ukr.].

8. Second Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights, aiming at the abolition of the death penalty. URL: <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/second-optional-protocol-international-covenant-civil-and>.

9. Convention on the Rights of the Child. URL : <https://www.ohchr.org/en/professionalinterest/pages/crc.aspx>.

10. CCPR General Comment No. 14: Article 6 (Right to Life) Nuclear Weapons and the Right to Life. URL: <https://www.refworld.org/docid/453883f911.html>.

11. Capital punishment (General Assembly resolution 2857 (XXVI) of 20 December 1971. URL : https://www.unodc.org/documents/commissions/CCPCJ/Crime_Resolutions/1970-1979/1971/General_Assembly_Resolution-2857-XXVI.pdf.

12. Safeguards guaranteeing protection of the rights of those facing the death penalty. Economic and Social Council resolution 1984/50. URL : <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/safeguards-guaranteeing-protection-rights-those-facing-death>.

13. Implementation of the safeguards guaranteeing protection of the rights of those facing the death penalty. URL: https://www.unodc.org/documents/commissions/CCPCJ/Crime_Resolutions/1980-1989/1989/ECOSOC/Resolution_1989-64.pdf.
14. American Convention on Human Rights: «Pact of San José, Costa Rica». Signed at San José, Costa Rica, on 22 November 1969. URL: <https://treaties.un.org/doc/publication/unts/volume%201144/volume-1144-i-17955-english.pdf>.
15. Roger Hood and Carolyn Hoyle, *The Death Penalty: A Worldwide Perspective*, 4th ed., (Oxford: Oxford University Press, 27 March 2008). P. 194.
16. Principles on the Effective Prevention and Investigation of Extra-legal, Arbitrary and Summary Executions Recommended by Economic and Social Council resolution 1989/65 of 24 May 1989 1. URL: <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/ProfessionalInterest/executions.pdf>.
17. 1996/15. Safeguards guaranteeing protection of the rights of those facing the death penalty. URL: <https://www.un.org/ecosoc/sites/www.un.org/ecosoc/files/documents/2020/resolution-1996-15.pdf>
18. The Minnesota Protocol on the investigation of potentially unlawful death (2016). URL : <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Publications/MinnesotaProtocol.pdf>.
19. European Convention on Human Rights. URL : https://www.echr.coe.int/Documents/Convention_ENG.pdf.
20. Protocol № 6 to the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms concerning the abolition of the death penalty. URL : <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/rms/090000168007952b>.
21. Protocol № 13 to the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, concerning the abolition of the death penalty in all circumstances. URL : <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/187>.
22. Spravy «Poltoratskyi proty Ukrainy» (Zaiava № 11551/13). URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_g38#Text;), «Kuznietsov proty Ukrainy» (Zaiava №39042/97). URL: <https://ips.ligazakon.net/document/SO0651>; «Nazarenko proty Ukrainy» (Zaiava № 39483/98). URL: <http://eurocourt.in.ua/Article.asp?AIdx=594>; «Dankevych proty Ukrainy» (Zaiava № 40679/98). URL: <http://eurocourt.in.ua/Article.asp?AIdx=680>; «Aliiev proty Ukrainy» (Zaiava № 41220/98). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_202#Text;»Khokhlich proty Ukrainy» (41707/98) [Cases «Poltoratskyi v. Ukraine» (Application No. 11551/13). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_g38#Text;), «Kuznetsov v. Ukraine» (Application No. 39042/97). URL: <https://ips.ligazakon.net/document/SO0651>; «Nazarenko v. Ukraine» (Application No. 39483/98). URL: <http://eurocourt.in.ua/Article.asp?AIdx=594>; «Dankevych v. Ukraine» (Application No. 40679/98). URL: <http://eurocourt.in.ua/Article.asp?AIdx=680>; «Aliiev v. Ukraine» (Application No. 41220/98). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_202#Text; «Khokhlich v. Ukraine» (41707/98)]. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_112#Text
23. Charter of Fundamental Rights of the European Union. URL : https://www.europarl.europa.eu/charter/pdf/text_en.pdf.
24. EU Strategic Framework and Action Plan on Human Rights and Democracy. URL : https://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/foraff/131181.pdf
25. EU Guidelines on death penalty. URL : https://www.ceas.europa.eu/sites/default/files/guidelines_death_penalty_st08416_en.pdf
26. Syroid, T. L., Fomina, L. O. *Mizhnarodnyi zakhyst prav liudyny [International protection of human rights] : navch. posib. Kharkiv : Pravo, 2019, p. 68, 310 p. [in Ukr.]*.
27. Geneva Convention relative to the Treatment of Prisoners of War. URL : <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/geneva-convention-relative-treatment-prisoners-war>.
28. Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and Relating to the Protection of Victims of Non-International Armed Conflicts (Protocol II). URL : <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/protocol-additional-geneva-conventions-12-august-1949-and-0>.
29. Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and relating to the Protection of Victims of International Armed Conflicts (Protocol I). <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/protocol-additional-geneva-conventions-12-august-1949-and>.

ABSTRACT

Tetiana Syroid. Death penalty: international legal standards of application and human rights. The article analyzes the provisions of international universal and special acts adopted under the auspices of the UN, regional international legal acts of the Council of Europe, the European Union, the OSCE, and the Organization of American States, which contain standards for the application of the death penalty and guarantee compliance with the rights of accused (convicted) persons. The practice of the European Court of Human Rights regarding guaranteeing the rights of persons sentenced to the death penalty is given.

The focus is on the issue of applying the death penalty for crimes related to armed conflict, guided by the norms of international humanitarian law, in particular, the provisions of Geneva Convention relative

to the Treatment of Prisoners of War of August 12, 1949, Protocol Additional to the Geneva Conventions of August 12, 1949, and relating to the Protection of Victims of International Armed Conflicts (Protocol I) of June 8, 1977, Protocol Additional to the Geneva Conventions of August 12, 1949, and relating to the Protection of Victims of Non-International Armed Conflicts (Protocol II) of June 8, 1977.

It has been established that the international community adopted a number of legal acts containing standards for the application of the death penalty, the core idea of which is the prohibition of this type of punishment and that such a prohibition correlates with norms that guarantee the observance of the human rights of accused (convicted) persons. The peculiarities of the application of the death penalty during armed conflicts are emphasized. It has noted that the norms of international humanitarian law guarantee prisoners of war compliance with the judicial guarantees of accused persons, in particular: the right to a trial by a properly established court, the right to defense, the right to appeal, regardless of the degree of guilt and the expected degree of punishment for a crime committed during an armed conflict. In addition, IHL norms, as well as universal and regional international acts of a general and special nature, also contain a ban on the application of the death penalty to vulnerable categories of persons (women, minors).

Keywords: *guilty person, vulnerable categories, punishment, human rights, offense, death penalty, standards.*

УДК 340.13 (477)

DOI: 10.31733/2078-3566-2022-3-79-83

Iryna VERBA ©

PhD in Law

*(Dnipropetrovsk State University of Internal Affairs,
Dnipro city, Ukraine)*

ACCESS TO JUSTICE: APPROACHES TO INTERPRETATION

Ірина Верба. ДОСТУП ДО ПРАВОСУДДЯ: ПІДХОДИ ДО ТЛУМАЧЕННЯ. Доступ до правосуддя – це концепція, що стосується доступу людей до судів і правової бази для вирішення спорів. Його можна тлумачити різними способами: від незалежності судової системи до кількості судів доступних громадськості або якості наданих юридичних послуг. Доступу до правосуддя можна сприяти через законодавство, освіту та громадську активність. Отже, поліпшення доступу до правосуддя в усьому світі є необхідним завданням. Доступ до правосуддя є юридичним терміном, і в цій статті детально досліджено визначення його поняття. Розглянуто такі категорії, як суд і доступ до суду. У статті досліджено визначення поняття доступу до правосуддя в загальному розумінні, а також розглянуто тенденції юридичної науки щодо визначення цього терміна. Вважається, що доступ до правосуддя є невід’ємною частиною права на справедливий суд. Єдиного підходу до розуміння права на доступ до правосуддя немає, і воно потребує системного вивчення. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод не дає визначення поняття доступ до правосуддя, але воно вважається важливою частиною статті 6 Конвенції (яка охоплює гарантії справедливого судового розгляду). Було виконано базовий дослівний аналіз пункту 1 статті 6 (французькою та англійською мовами), зосередившись на терміні «незалежний і безсторонній суд, встановлений законом». Було виявлено, що хоча слова французькою та англійською мовами ідентичні, вони мають різні конотації. Стаття 6 Конвенції з прав людини та окремі правові позиції Європейського суду з прав людини, а також наукові підходи були ретельно проаналізовані, щоб надати широке розуміння не лише судового розгляду, а й усіх дій, що ведуть до судового розгляду. Виконаний аналіз став основою для подальшого аналізу змісту поняття «право на доступ до правосуддя».

Ключові слова: *доступ до суду, елементи права на справедливий суд, доступ до правосуддя, справедливість судового розгляду, доступність правосуддя.*

Relevance of the study. Every country that considers itself democratic and legal should consider the approximation and harmonisation of its national laws with international standards, including those related to access to justice. Ukraine, for example, is working towards full